

Sygn. akt VIII *Pa* 51/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)
Sędziowie:	SO Janina Kościelniak SO Mariola Szmajduch
Protokolant:	Korneliusz Jakimowicz

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014r. w Gliwicach

sprawy z powództwa J. O.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o wynagrodzenie za pracę, o deputat węglowy

na skutek apelacji powoda J. O.

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 stycznia 2014 r. **sygn. akt** VI P 142/13

1. oddala apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) (-) SSO Janina Kościelniak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

VIII Pa 51/14

UZASADNIENIE

Po sprecyzowaniu powództwa J. O. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwoty 22 590 zł tytułem dopłaty do wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 1 marca 2010 roku do dnia 30 kwietnia 2012 roku, z ustawowymi odsetkami od 11-tego dnia miesiąca następującego po miesiącu pracy w stosunku do każdego miesięcznego wynagrodzenia za pracę do dnia zapłaty oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód wskazał, iż pracodawca nie wypowiedział mu warunków wynagradzania, a tym samym nie włączył do wynagrodzenia zasadniczego dochodzonych dodatków. Powód zwrócił uwagę, że regulamin wynagradzania z 2008 roku narusza zasadę równego traktowania w zatrudnieniu, bowiem pracownicy zatrudnieni po dniu 1 kwietnia 2008 roku mają prawo - oprócz wynagrodzenia za pracę - do dodatku stażowego i ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy; natomiast pracownicy zatrudnieni przed tą datą nie mają prawa do w/w dodatków.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie podano, że pracodawca wypłacał powodowi dodatki do wynagrodzenia w postaci dodatku stażowego i ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy do dnia 31 maja 1998 roku na podstawie Karty Górnika. Od dnia 1 czerwca 1998 roku w/w dodatki zostały włączone do wynagrodzenia zasadniczego, co było konsekwencją uchylecia delegacji ustawowej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981 roku w sprawie szczególnych przywilejów dla pracowników górnictwa – Karta Górnika (Dz.U. z 1982 roku, Nr 2, poz. 13) na mocy ustawy z dnia 2 lutego 1996 roku – zmiana ustawy Kodeks pracy oraz zmiana niektórych ustaw (Dz.U. z 1996 roku, Nr 24, poz. 110). W związku z załącznikiem Nr 10 do regulaminu wynagradzania, powód nie spełniał przesłanek prawnych warunkujących prawo do dodatku stażowego i ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy, jako odrębnych składników wynagrodzenia za pracę. Nadto, wynagrodzenie za pracę powoda było znacznie wyższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę przewidzianego w regulaminie wynagrodzenia z 2008 roku dla stanowiska mechanika operatora kopalni, i uwzględniało długoletni staż pracy powoda.

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014r. Sąd Rejonowy w Gliwicach VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie 1 sentencji oddalił powództwo, a w punkcie 2 wyroku orzekł o kosztach zastępstwa procesowego zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 zł.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 1 września 1981 roku do 31 maja 1998 roku powód był zatrudniony na stanowisku ślusarza – spawacza i jego stosunek pracy ustał na mocy porozumienia stron. W tym okresie powód posiadał prawo nie tylko do wynagrodzenia zasadniczego, ale także do dodatków z Karty Górnika w postaci dodatku stażowego i ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy.

Następnie, tj. od 29 maja 1998 roku powód został zatrudniony na podstawie nowej umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku ślusarza – spawacza, z miesięcznym wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 1 324 zł; przy czym od dnia 27 lipca 1998 roku do dnia 14 października 2012 roku powód świadczył pracę na stanowisku mechanika w dziale kopalni i przeróbki mechanicznej, a od dnia 14 października 2012 roku do dnia 31 maja 2008 roku na stanowisku mechanika operatora. Powód świadczył pracę na podstawie nowej umowy w okresie od dnia 1 czerwca 1998 roku do dnia 30 kwietnia 2012 roku i jego stosunek pracy ustał w związku z nabyciem prawa do emerytury.

Istotnym ustaleniem Sądu I instancji było wskazanie, iż na mocy porozumienia stron, od dnia 1 kwietnia 2008 roku powodowi zmieniono stanowisko pracy z mechanika operatora na mechanika operatora kopalni oraz pozbawiono go świadczeń wynikających z Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy z 2008 roku. Powód wykonywał czynności uprawniające do świadczeń z Karty Górnika co najmniej od 1998 roku.

Dalej Sąd Rejonowy dokonał obszernych ustaleń w zakresie postanowień regulamin wynagradzania obowiązującego u pozwanej od 1 kwietnia 2008 roku, szczególności dotyczących § 14 ust. 2 lit. d), §6.1, §7.1, § 8, § 9 oraz załącznika nr 10 Karty G..

Wskazano, iż zgodnie z załącznikiem Nr 1 do regulaminu wynagradzania zatytułowanym siatka zaszeregowania stanowisk pracy i tabela stawek, dla stanowiska pracy powoda – mechanika operatora kopalni – przewidziano minimalną stawkę wynagrodzenia w wysokości 1 800 zł.

Wynagrodzenie zasadnicze powoda w 2008 roku wynosiło 3 100 zł; zaś w 2009 i w 2010 roku – 3 200 zł; w 2011 roku – 3 360 zł; w 2012 roku – 3 470 zł.

W toku postępowania przed Sądem Rejonowym pozwana przedstawiła obliczenie ewentualnego roszczenia powoda, w ten sposób, iż najpierw obliczyła średni dodatek stażowy i deputat węglowy z okresu 12 miesięcy (maj 1997-maj 1998); następnie od wynagrodzenia zasadniczego za każdy miesiąc za okres objęty sporem odjęto sumę średniego miesięcznego dodatku stażowego (maj 1997-maj 1998) i deputatu węglowego w wysokości 55 zł; następnie od tak obliczonego wynagrodzenia zasadniczego za każdy miesiąc obliczono dodatek stażowy (25 %), powiększony o deputat węglowy w wysokości 40 zł, mając na uwadze, że wysokość obliczonego świadczenia jest także uzależniona od usprawiedliwionej nieobecności w pracy np. choroby.

Pozwana wyliczyła, że średni dodatek stażowy i deputat węglowy za okres 12 miesięcy (maj 1997- maj 1998) wynosił 305,19 zł i taka kwota została wliczona do wynagrodzenia zasadniczego, poczynając od dnia 1 czerwca 1998 roku.

Pozwana wyliczyła, że potencjalny dodatek stażowy za okres nieprzedawniony, to jest od marca 2010 roku do kwietnia 2012 roku wynosi 19 566,27 zł ; zaś deputat węglowy za ten sam okres 1 040 zł.

Strona powodowa nie kwestionowała wyliczeń.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, iż roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wywód prawny rozpoczął od przedstawienia regulacji dotyczącej szczególnych przywilejów dla górników, wskazując na art. 11 ust. 1 i art. 17 ustawy z dnia 2 lutego 1996 roku o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1996 roku, Nr24, poz. 110) z uwzględnieniem postanowień aktów wewnętrzzakładowych pozwanej spółki.

Sąd wyjaśnił, iż wbrew twierdzeniom powoda, pracodawca nie musiał dokonać zmiany treści stosunku pracy poprzez wypowiedzenie zmieniające, podjął bowiem decyzję o rozwiązaniu dotychczasowego stosunku pracy z powodem i nawiązaniu nowej umowy o pracy. Zgodnie z umową o pracę, obowiązującą od dnia 1 czerwca 1998 roku, powód otrzymał nowe podwyższone wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1 324 zł, w miejsce wynagrodzenia zasadniczego w przeciętnej wysokości 635,04 zł (k.94) i dodatków (stażowy i ekwiwalent za deputat węglowy) w przeciętnej wysokości 305,19 zł.

W następnej kolejności Sąd I instancji odniósł się do zarzutu powództwa naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu, przytaczając postanowienia załącznika nr 10 Karty G. i regulaminu wynagrodzenia obowiązującego u pracodawcy w związku z art. 9 § 4 k.p. Wskazał, iż cytowana norma prawna ma charakter bezwzględnie obowiązujący, zatem postanowienia swoistych źródeł prawa pracy sprzeczne z zasadą równego traktowania ex lege tracą moc obowiązującą. W przypadku ustalenia naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu należy uznać za nieobowiązujące zastrzeżenie, że pracownicy zatrudnieni przed dniem wejścia w życie regulaminu wynagradzania z 2008 roku nie mają prawa do dodatków, to jest dodatku stażowego, liczonego procentowo od wynagrodzenia zasadniczego oraz ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy w wysokości 40 zł.

Następnie przytoczono treść przepisów kodeksu pracy dotyczących naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu, ujętych w rozdziale IIa kodeksu pracy oraz regulacji dotyczących wymogu zagwarantowania równości praw i równego traktowania zawartych w Konstytucji RP oraz wskazano na wykładnię pojęcia równości dokonaną przez Trybunał Konstytucyjny,

Sąd Rejonowy nie pominął także regulacji kodeksowej dotyczącej samego wynagrodzenia zawartej w art. 78 § 1 k.p. W oparciu o aktualne orzecznictwo Sądu Najwyższego wyjaśnił kryteria ustalania wynagrodzenia, kwestię warunku jednakowego wynagrodzenia i równego traktowania pracowników w tym zakresie.

Przenosząc rozważania prawne na grunt sprawy. Sąd Rejonowy uznał, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do przyjęcia, że pozwana naruszyła zasadę równego traktowania pracowników w zakresie wynagradzania. Wskazał, iż powodowi ustalono w 1998 roku nowe wynagrodzenia za pracę w stawce wynagrodzenia zasadniczego. Wynagrodzenie to było znacznie wyższe, aniżeli suma wynagrodzenia zasadniczego i dodatków – stażowego i ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy. Pracodawca stopniowo podwyższał powodowi wynagrodzenie za pracę. Zgodnie z regulaminem wynagradzania z 2008 roku minimalna stawka wynagrodzenia zasadniczego przewidziana dla powoda wynosiła 1 800 zł. Natomiast powód uzyskiwał wynagrodzenie w okresie objętym sporem w wysokości od 3 100 zł do 3 470 zł. Od czerwca 1998 roku w wynagrodzeniu powoda uwzględniono dodatki z Karty Górnika. Wysokość wynagrodzenia za pracę uwzględnia fakt wliczenia dodatków, które stanowiły do maja 1998 roku 48,06 % wynagrodzenia zasadniczego. Odnosząc tę wartość minimalnego wynagrodzenia przewidzianego w regulaminie wynagradzania z 2008 roku, to dodatki wynosiłyby 865,08 zł. Zatem łączne wynagrodzenie za pracę wynosiłoby 2 665,08 zł. Osoby zatrudnione po dniu 1 kwietnia 2008 roku w kopalni gipsu, mają prawo także do dodatków – stażowego, ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy – z tym zastrzeżeniem, że łączna wysokość wynagrodzenia za pracę jest zbliżona do wynagrodzenia w danej grupie zawodowej, to jest uwzględnia także czynnik stażu pracy. Pozwana wskazała, że po dniu 1 kwietnia 2008 roku został zatrudniony jeden pracownik uprawniony do dodatków stażowego i ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy obok wynagrodzenia zasadniczego - kierownik kopalni.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Sąd I instancji w oparciu o przywołane orzeczenia SN, wyjaśnił, iż w niniejszej sprawie nie zachodziła okoliczność odstąpienia od poniesienia przez powoda kosztów postępowania w całości, albowiem powód jest osobą uzyskującą stałe miesięczne świadczenie z ZUS, był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, korzystał z fachowej pomocy prawnej i mógł ocenić szanse wygrania procesu. Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że sam fakt, iż sprawa jest z zakresu prawa pracy nie uzasadnia zwolnienia powoda od kosztów zastępstwa procesowego, które poniosła strona pozwana. Zwolnienie z tego tytułu powoda od kosztów procesu naruszałoby zasadę równości stron w postępowaniu sądowymi oznaczałoby, że w każdym postępowaniu ze stosunku pracy, pracownik byłby w uprzywilejowanej pozycji na wypadek przegrania postępowania. Sąd wskazał także na zaangażowaną i czynne uczestnictwo pozwanej w procesie przez okres prawie roku.

Apelację od wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, a także w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, a wyrażającą się w:

- niezasadnym przyjęciu, że postanowienia Załącznika nr 10 do regulaminu wynagradzania w zakresie w jakim ograniczają prawo do wypłaty dodatku stażowego oraz ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy obok wynagrodzenia zasadniczego do pracowników zatrudnionych po dniu wejścia w życie regulaminu nie naruszają zasady równego traktowania w zatrudnieniu, podczas gdy w myśl w/w przepisów postanowienia różnicujące sytuacje pracowników z przyczyn nie racjonalnych i nie uzasadnionych których skutkiem jest niekorzystne ukształtowanie wynagrodzenia za pracę naruszają zasadę równego traktowania w zatrudnieniu,
- niezasadnym przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że pozwana naruszyła zasadę równego traktowania pracowników w zakresie wynagradzania podczas gdy z regulaminu wynagradzania z 2008 r. wynika, iż pracownicy którzy byli zatrudnieni przed 1998 r. i którym wynagrodzenie stażowe oraz deputat węglowy został włączony do wynagrodzenia są pokrzywdzeni wobec nowo zatrudnionych pracowników z uwagi na fakt, iż w chwili włączenia wynagrodzenia stażowego do wynagrodzenia zasadniczego dodatek stażowy wynosił ok 250 zł miesięcznie natomiast w przypadku powoda powinien on wynosić w 2010 r. 723,70 zł miesięcznie, w 2011 r. 763,70 zł miesięcznie, w 2012 r. 791,20 zł miesięcznie, a tym samym

postanowienia Regulaminu Wynagradzania prowadzą do niekorzystnego ukształtowania wynagrodzenia za pracę.

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego a to:

- art 18^{3a} § 1, § 2, § 4 k.p., art 18^{3b} k.p. oraz art. 18^{3c} k.p. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w uznaniu, iż postanowienia ograniczające prawo do dodatkowych świadczeń określonej grupy pracowników ze względu na datę zatrudnienia i uprzednie ukształtowanie wynagrodzenia za pracę powodujące niekorzystne dla pracowników ukształtowanie wynagrodzenia za pracę nie stanowi naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu podczas gdy w myśl w/w przepisów postanowienia różnicujące sytuacje pracowników z przyczyn nie racjonalnych i nie uzasadnionych których skutkiem jest niekorzystne ukształtowanie wynagrodzenia za pracę naruszają zasadę równego traktowania w zatrudnieniu,
- art. 9§4 k.p. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji uznanie, iż zapisy Załącznika nr 10 do regulaminu wynagradzania w zakresie w jakim ograniczają prawo do wypłaty dodatku stażowego oraz ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy obok wynagrodzenia zasadniczego do pracowników zatrudnionych po dniu wejścia w życie regulaminu nie naruszają zasady równego traktowania w zatrudnieniu i obowiązują podczas gdy w/w postanowienia jako naruszające zasadę równego traktowania w zatrudnieniu powinny być uznane za nieobowiązujące

Wskazując na powyższe powód wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda J. O. kwoty 22 590,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot i dat określonych w apelacji tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę (miesięcznego stażowego) za okres od 01.03.2010 r. do 30.04.2012 r .oraz deputatu węglowego za w/w okres,
- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego przed Sądem II Instancji.
- ewentualnie o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

W uzasadnieniu apelacji powód wskazał, że z wyczenia wykonanego przez pozwaną wynika, iż pozwana w okresie od marca 2010 do kwietnia 2012 r. wypłaciła powodowi dodatek stażowy i deputat węglowy w łącznej wysokości 7 934,94 zł, podczas gdy, gdyby w 1998 r. dodatek stażowy i deputat węglowy nie został włączony i gdyby Regulamin nie ograniczał prawa do świadczeń z Karty Górnika do pracowników nowo zatrudnionych powód otrzymałby świadczenia w łącznej wysokości 20 606,27 zł.

W dalszej części uzasadnienia apelacji, powód przytoczył treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., II PK 213/11 oraz szeroko uargumentował zarzut nierównego traktowania w zatrudnieniu w związku z objęciem powoda postanowieniami załącznika nr 10 regulaminu wynagradzania.

W odpowiedzi na apelację , storna pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji. W uzasadnieniu odpowiedzi pozwana podniosła, iż postępowanie przed Sądem Rejonowym przeprowadzone zostało wnikliwie i prawidłowo, a apelacja opiera się na błędzie logicznym polegającym na żądaniu przez powoda podwójnej korzyści – zachowania podwyższonego wskutek dodania dwóch dodatków z Karty Górnika wynagrodzenia i jednocześnie naliczeniu od takiej podstawy wynagrodzenia ponownie dodatku z Karty Górnika. Pozwany wskazał na brak możliwości hipotetycznego wyczenia wynagrodzenia zasadniczego powoda gdyby przyjąć że w 1998r. było to 653,04 zł.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń odnośnie stanu faktycznego, a następnie w sposób prawidłowy dokonał oceny zgromadzonego materiału dowodowego z zachowaniem wszelkich reguł oceny dowodów, z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego. Uzasadnienie Sądu Rejonowego do zaskarżonego wyroku jest szczegółowe i sporządzone zgodnie w wymogami art. 328 § 2 k.p.c.

Wyrok Sądu I instancji jest trafny i odpowiada prawu. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził obszerne i wnikliwe postępowanie dowodowe, a dokonane ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

Istotą sporu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym była kwestia ustalenia czy powodowi przysługiwały za okres od 2010-2013r. dodatki do wynagrodzenia zasadniczego w wysokości 20% oraz ekwiwalent pieniężny za deputat węglowy w wysokości 40 zł, których został jego zdaniem pozbawiony na podstawie załącznika nr 10 do regulaminu wynagrodzenia obowiązującego u pozwanej od 2008r., co w jego ocenie narusza zasadę równego traktowania w zatrudnieniu.

Zarzut apelacji, naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 k.p.c. w kwestii ustaleń Sądu dotyczących braku naruszenia zasad równego traktowania przez przyjęcie postanowień załącznika nr 10 do regulaminu wynagradzania pozwanej, co miało w ocenie powoda doprowadzić do niekorzystnego ukształtowania wynagrodzenia za pracę, jest całkowicie bezzasadny. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem SN, „ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r. II UKN 685/98). Postępowanie przeprowadzone przez Sąd Rejonowy, w ocenie Sądu Odwoławczego było szczegółowe, dokonane ustalenia opierały się na zeznaniach pięciu świadków i dowodach z dokumentów. Celem Sądu było dążenie do ustalenia faktycznej woli stron przy zawarciu Zakładowego Układu Zbiorowego z 1998r. i Regulaminu Wynagradzania z 2008r. Nie budzi zatem wątpliwości Sądu Orzekającego, iż Sąd nie naruszył ustanowionych w wymienionym wyżej przepisie zasad oceny wiarygodności oraz mocy dowodów. Podnieść natomiast należy, iż zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego, co zdaniem Sądu Okręgowego ma miejsce w niniejszej sprawie (vide- postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2002r II CKN 572/99, wyrok SN z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99).

Wyliczenia dokonane przez powoda w apelacji, jakoby dodatek stażowy wliczony do wynagrodzenia zasadniczego w przypadku pracowników zatrudnionych u pozwanej przed rokiem 1998r. wynosił ok. 250 zł, a winien wynosić w latach 2010-2012 ok. 700 zł, są wyliczeniami hipotetycznymi, nie znajdującymi dostatecznego uzasadnienia. Należy bowiem zauważyć, iż wbrew twierdzeniu powoda, wyliczenia dokonane przez pozwaną w toku postępowania, które Sąd I instancji uwzględnił, obejmowały wliczone do wynagrodzenia zasadniczego dodatki stażowe i deputat węglowy oraz dodatki sporne w sprawie (25% dodatek stażowy i 40 zł tytułem deputatu węglowy / miesięcznie). Nadto słuszne jest zdanie pozwanego wyrażone w odpowiedzi na apelację, iż nawet hipotetyczne ustalenie wynagrodzenia po 14 latach od włączenia dodatkowych składników do wynagrodzenia zasadniczego, jest wysoce utrudnione. Nie bez znaczenia pozostaje także okoliczności, iż od czerwca 1998r. powód otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze w kwocie podwyższonej dwukrotnie (1324 zł) w stosunku do poprzednio otrzymywanego (635,04 zł).

W tym miejscu przypomnieć należy, że zgodnie z ustaleniami Sądu Rejonowego, ten wzrost wynagrodzenia był konsekwencją wejścia w życie ustawy z dnia 2 lutego 1996r. o zmianie ustawy Kodeks Pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1996 roku, Nr24, poz. 110), której art. 11 ust. 1 i art. 17 wprowadzał normę „iż rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981 roku w sprawie szczególnych przywilejów dla pracowników górnictwa – Karta

górnika (Dz.U. z 1982 roku, Nr 2, poz. 13 ze zm.) zachowuje moc do czasu objęcia pracowników, których jego przepisy dotyczą i w zakresie przedmiotu w nich normowanego – postanowieniami układu zbiorowego pracy lub innymi przepisami prawa pracy. Pracownicy pozwanej zostali od 30 kwietnia 1998r. objęci Zakładowym Układem Zbiorowym Pracy poprzednika prawnego pozwanej spółki – Zakładu (...) Sp. z o.o., i na mocy jego postanowień do wynagrodzenia zasadniczego wliczono im sumy dodatku stażowego i deputatu węglowego. Sąd Rejonowy słusznie zauważył że pracodawca nie dokonywał zmiany treści stosunku pracy poprzez wypowiedzenie zmieniające warunki płacy, gdyż rozwiązał dotychczasowe stosunki pracy na mocy porozumienia stron, w tym także z powodem i nawiązał nowe umowy o pracę z uwzględnieniem zmiany wysokości wynagrodzenia. Powód tym samym wyraził zgodę na dokonanie powyższej zmiany i żądanie objęte powództwem w takim stanie rzeczy nie mogło być uwzględnione.

Zarzuty apelacji naruszenia przepisów Kodeksu pracy dotyczących nierównego traktowania w zatrudnieniu, Sąd Okręgowy również uznał za w pełni chybione.

Sąd I instancji prawidłowo wskazał, zgodnie z przyjętą w doktrynie i orzecznictwie tendencją, iż warunek jednakowego wynagrodzenia dotyczy tych przypadków, którzy posiadają tę samą istotną cechę, tzn. wykonują tę samą pracę lub pracę tej samej wartości. A contrario wysokość wynagrodzenia pracowników, których praca nie posiada tej samej wartości, może być zróżnicowana. Równe traktowanie nie oznacza więc prawa do równego wynagrodzenia wszystkich pracowników lub pracowników na tych samych stanowiskach, lecz jego zróżnicowanie oparte na kryteriach wymienionych w art. 18^{3c} k.p. oraz innych przepisach k.p., związane z wykonywaną pracą. Dokonując zaś wykładni art. 78 § 1 k.p., Sąd I instancji wskazał na możliwość użycia przy ustalaniu wynagrodzenia innych niż tylko powołanych w tym przepisie kryteriów oceny wartości pracy, np. stopień jej trudności, co znajduje potwierdzenie w treści art. 18^{3b} § 2 punkt 4 k.p. Nadto, co podniósł Sąd I instancji, Sąd Najwyższy również zaaprobował taką możliwość, dopuszczając zróżnicowanie wysokości wynagrodzeń na podstawie innych kryteriów. Przykładem może być orzeczenie, w którym stwierdzono, iż „pracodawca nie ma prawnego obowiązku jednakowego ukształtowania warunków wynagradzania pracownika, któremu wypowiedział umowę o pracę, i pracowników dalej zatrudnianych” – wyrok z dnia 24 stycznia 2002 roku, w sprawie I PKN 16/01, opublikowany w OSNAP z 2004 roku, Nr 3, poz. 44.

W kwestii zaś naruszenia art. 9 § 4 k.p., zgodzić się należy z przywołanym przez Sąd Rejonowy kolejnym stanowiskiem Sądu Najwyższego, zgodnie z którym w sprawach dotyczących równego traktowania pracowników w odniesieniu do ich uprawnień zapisanych w porozumieniach zbiorowych konieczne jest uwzględnianie autonomii zbiorowej woli pracowników reprezentowanych przez związek zawodowy, uzasadniające założenie, że ukształtowane w nich prawa są zgodne z odpowiednio wyważonymi indywidualnymi interesami reprezentowanych pracowników i grupy pracowniczej jako takiej oraz iż postanowienia zakładowego układu zbiorowego pracy mogą wyłączać z podmiotowego zakresu jego regulacji określoną grupę pracowników, jeżeli nie narusza to zasady równego traktowania w zatrudnieniu. Przyznanie w prawie zakładowym dodatkowych świadczeń pracownikom przechodzącym na wcześniejsze emerytury, renty lub świadczenia przedemerytalne wyłącza zasadność zarzutu dyskryminacji pozostałych zwalnianych pracowników (wyrok z dnia 6 grudnia 2012 roku, I PK 128/12, wyrok z dnia 11 października 2005 roku, I PK 42/05, wyrok z dnia 10 maja 2006 roku, III PK 18/06).

Nie ma podstaw do twierdzenia, iż postanowienia obowiązującego od 1 kwietnia 2008r., (kiedy to pozwana spółka stała się następcą prawnym Zakładu (...) przejmując na mocy art. 23¹k.p. pracowników zakładu, w tym powoda) Regulaminu Wynagradzania w związku z wyłączeniem ze świadczeń z Karty Górnika tych pracowników, którzy zatrudnieni zostali przed 1998r., różnicują sytuacje pracowników z przyczyn nieracjonalnych, których skutkiem jest niekorzystne ukształtowanie wynagrodzenia za pracę. Wyłączenie to zostało ustalone pomiędzy pracodawcą a zakładowymi organizacjami związkowymi w toku negocjacji nad treścią regulaminu z uwagi, iż dodatki przewidziane w załączniku nr 10 do Karty Górnika zostały już raz wliczone do wynagrodzenia zasadniczego, w roku 1998r. Zatem żądanie powoda naliczenia ponownie od podwyższonej podstawy wynagrodzenia zasadniczego dodatków spornych, niewątpliwie, zgodnie z tezą podniesioną przez pozwanego w odpowiedzi na apelację, uznać należy za żądanie „korzyści podwójnej”.

Ponadto, Sąd Okręgowy zaznacza, iż zgodnie z ustaleniami Sądu I instancji dokonanymi w oparciu o zeznania świadka M. P. – dyrektora zakładu pracy – od czerwca 1998 roku w wynagrodzeniu powoda uwzględniono dodatki z Karty Górnika. Wysokość wynagrodzenia za pracę uwzględnia fakt wliczenia dodatków. Innymi słowy wysokość wynagrodzenia uwzględnia także długoletnią pracę powoda w kopalni gipsu. Zatem powód zamiast wynagrodzenia minimalnego w wysokości 1 800 zł, otrzymywał świadczenie w granicach od 3 100 zł do 3 470 zł. Nie bez znaczenie pozostawał także fakt, iż po dniu 1 kwietnia 2008r. pozwana zatrudniła tylko jednego pracownika uprawnionego do dodatku stażowego i ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy obok wynagrodzenia zasadniczego, na stanowisku kierownika kopalni, które to stanowisko trudno jest porównywać ze stanowiskiem mechanika operatora kopalni, zajmowanym przez powoda.

Konkludując, nie można mówić o naruszeniu zasad równego traktowania w zatrudnieniu z powodu różnicowania sytuacji powoda i nowozatrudnionego kierownika kopalni, skoro przesłanką tego zróżnicowania było uprzednie włączenie dodatków wynikających z Kraty G. do wynagrodzenia zasadniczego, które de facto znacznie wzrosło.

Wobec uznania zarzutów apelacji za bezzasadne, Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie drugim wyroku, po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

(-) SSO Janina Kościelniak (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) (-) SSO Mariola Szmajduch

Sędzia Przewodniczący Sędzia